

Бог обича да показва милост

Йоан 9:1 И когато заминаваше, видя един сляпороден човек.

Продължението на главата ме изненадва най-вече с поведението на този сляпороден човек. Посред всичките упреци, които понесе, страха на близките си пред религиозните водачи и пълното им неразбиране за великата промяна, която се случи в живота му – той запази благодарността в сърцето си за милостта, която Бог му показа. Тази 9-та глава на Евангелието от Йоан не ни оставя възможност дори да предположим, че в живота на този човек или на неговите родители е имало нещо, което да ги кара да се примиряват със съдбата му вместо да негодуват (стих 3). Помислете си колко пъти ние негодуваме срещу обратите в живота ни или ситуацията в семействата ни и на нашите родители, с която се налага да се примиряваме. Този човек не падна в нито една от клопките които можеха да му ограбят радостта. Напротив, той изобличи фарисеите в тяхното неразбиране и нежелание да прославят Бога.

С това си поведение той напълно оправда думите на Исус, че слепотата му ще послужи за прослава на Бога.

Можем ли и ние да се покорим на суверенитета на Бога да взема решения според своето намерение, а не според нашето удобство? Да претърпим противоречия или лишения, за да възтържествува чрез нас Божията слава?

А Бог се прославя по много начини, но има такива, в които Той благоволява да ни се открива повече от всичко друго. Чели ли сте стиха: [1 Коринтяни 1:27 Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; ?](#)

Виждате ли себе си в този стих или ви се струва, че поради вашето добро сърце Бог се прославя в живота ви. Божията правда завладява ли постепенно всичкото ви съществуване или съжителства паралелно с вашата собствена правда?

Съмнявам се, че Библията ни насърчава във второто: [Исайя 64:6 И всичката ни правда е като омърсена дреха;](#)

Да не забравяме, че всеки един от нас, за да се приближи при Бога, трябва да се покае – да остави старото естество и да стане ново създание. Това старо естество не си отива лесно от нас и Бог ни го демонстрира отново и отново с една едничка цел:

Бог допуска изявяването на нашата грешна природа, за да демонстрира своята милост – за да може тя да стои пред очите ни и да пази сърцето ни от възгордяване като страж.

Примери: Блудният син, Павел. Чувал съм такива въпроси: Защо бащата на блудния син не го спря в безумието му, а го остави да отиде и да пропилее живота си? Аз бих добавил: Защо Господ остави Павел да опустошава църквата и да мъчи християните, (като ги караше да хулят) и чак тогава го срещна?

Примерите в Съдии, където Бог оставяше евреите да пострадат, за да се обърнат към Него.

И така, докато не се обърнем към Него, не можем разбра как Господ иска да общува със нас. Той иска да ни научи да показваме милост – да обичаме, да показваме милост – да живеем с единствената мисъл да трупаем милост в живота си – останалото ще се оправи.

Има някакъв механизъм, чрез който Бог въвежда благодатта в света и той е свързан с нашето непослушание:

Римляни 5: 19. Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни.

20. А отгоре на това дойде и законът, та се умножи прегрешението; а гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта;

Законът дойде, за да се умножи прегрешението?!? А това доведе до преумножаване на благодатта. Усещате ли това действие на Бога в живота си или молитвите ви са в духа на: Господи помогни ми щото съм в нужда?

Господ не ни изявява нашата немощ, за да му е по-лесно да ни покаже милост, а за да ни научи да показваме милост. За Бога, у когото няма промяна, е важно ние да се променим и да бъдем според Неговия първоначален план – да показваме изобилно милост.

Амин